

FAMILIA

BUDA-PESTA

13 Iuliu st. v.

25 Iuliu st. n.

Va eși joi'a și duminică.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 52.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuu pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romania 2 galbeni.

Maritata și totuși fără barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —

(Urmare.)

„În galeriile de tablouri, zarindu asemenea scene, am admiratu sute de ele; pe pânza înse ele facu impresiune mai buna, decâtu în realitate, mai vârtos decâtu cineva ratacesce într'o séra rece de martie, și nici unu sufletu omenescu nu e în apropiare, și a întârziatu de la trenu. De asi sci unde sîm, póte că m'asi puté orientá! Sè me suiu pe acelu dealu.

Mr. Mason dîse remasu bunu scenelor lui Byron, și pasî resolutu înainte.

Îndata ce a ajunsu pe culmea dealului, sciù sè se orienteze unde se afla.

— Ací e castelulu, — dîse elu uimitu, — și prin urmare sîm cinci miluri anglese îndepartatu de la gara! Cum putui rataci, de si în cele din urma 14 zile dóra și de cinci-dîeci de ori amu încungiuratu acesti muri vechi?

Înainte lui se înalțiá unu muru înaltu de pétra și se pareá a-i amenintiá apropiarea. La spatele-aceuia se vedeau arborii parcului, precum și turnurile și frontespiciulu castelului.

Si asiá elu se aflá în murgitulu acelei zile de martie tocmai înainte unui castelu pustiu, care — dupa tradițiunea poporului — erá locuitu de niste spirite necurate.

Loculu si ór'a erau destulu de înfricosiata. Ce e dreptu, Ulrich erá destulu de întieptu și liberu de prejudeție, cá ori care altulu; dara totuși fără voia îlu cuprinse o spaima, stându pe acelu dealu pustiu și revocându-si în memoria tradițiunile despre acestu castelu atâtu de vechiu.

Elu erá întocmai asiá de pustiu și tacutu cá si castelulu magicu a lui Dornröschen. Edificiulu i apareá fórte înfioratoriu, încátu mai cá își perdú curagiulu de a întrá. I pareá cá stá înainte unui mausoleu giganticu. Din hornurile înalte nu esiea fumu, câni nu latrau, numai vântulu — vaitându-se printre ramurile arborilor — întrerupea tacerea morméntala.

— Este mai înfioratoriu decâtu morméntulu lui Pharaonu, — dîse Ulrich Mason de nou, — și cas'a acést'a totuși e locuita. Se díce, cá o dama ar fi aici închisa, și cá dîns'a e mai frumoá decâtu huriile în paradisulu lui Mohamed. Oh! de asiú puté-o vedé!

Si elu priviá instinctiv cu unu doru la portile cele tari și murii cei nalti.

Se díce cá caletorii Africei desconsidera vânturile ardîende, pustiele arinóse, nu le pasa de ciume și friguri, spre a se puté rentórce în paméntulu magicu, decâtu odata l'au vedîutu. O astfelu de iritare neresis-

tibila eserciá și acestu edificiu parasitu și uitatu asupra jovialulu din Londra.

Castelulu Lyndilh erá, întocmai cá si cas'a lui Tomas Hood, escomunicatu pentru infestarea spiritelor fantomatice.

Cu dóne sute de ani înainte acestei zile posomorite din martie, începe istori'a nóstra. Pe timpulu, când domnií înca purtau catifea și dantele și la cea mai mica pricina de cërta vériau sabi'a în ánim'a altuia. Pe atunci în acelu castelu vechiu locuiá unu ostasíu seriosu, carele își aduse acasa o tinera mirésa palida. Primele septemáni dupa cununia espirara în linisce în încaperile mari și parasite; dar curéndu suná bucinulu de resboiu. Sir Malise plecá la batalia, și palid'a nevésta remase singura. Atunce — spune tradițiunea — se ivi unu cavaleru frumosu și aflá întrare în castelu. Însciintiátu prin tradarea unui servitoriu, soçiulu ei se rentórse înfuriatu; urmá unu duelu pe mórte séu viétia, și tinerulu cavaleru cadíu mortu, lovitu prin ánima. Apoi o nebuna fu închisa în posomoritele încaperi, și isi vietiú dílele în plânsете nemângaiabile, pâna ce în fine mórtea îndurátóre rupse acele catušie.

Dar tradițiunea sustîne, cá umbrele amorosilor totu se ivescu în acelu edificiu vechiu. Faptulu e, cá nimenea nu petrece multu în încaperile acelu castelu, fiindu alungatu ori de umediéla, ori de singuratate, ori de timpu lungu, ori de aparitiunile fantomelor. Famili'a a parasitu deja de multi ani locuint'a predecesorilor sei, relasându-o clotianilor și umbrelor acelorá, și asiá castelulu devenise incetulu cu incetulu decadiutu.

Doi ani înainte de diu'a aceea când Ulrich Mason statea meditându înainte acestor ziduri vechi, locuitorii orasíului Speckhaven de odata fure surprinsi prin scirea, cá érași locuiesce cineva în castelu.

Mobilele se tramisera din Londra, o femeia mai betrána, cu niste trasuri aspre, si unu servitoriu, s'au îngrigitu de procurarea unor lucruri din orasiu, și într'o séra pompósa din maiu, cu trenulu curieru sosi la castelu unu domnu naltu și posomorítu, cu o dama subtirica, acoperita cu unu velu desu.

Trei patru septemáni nimicu nu se audi despre locuitorii misteriosi. Ei erau în castelu, dara fără sè-i véda cineva din afara. Numele lor remasera necunoscute, portile steteau totu incuiate, și servitorii nu deau nici o deslucire.

Într'o nópte furtunósa din juniu doctorulu Worth sídeá comodu în cerculu familiei sale și multiamiá lui Dumnedíeu, cá a pututu suportá greutátile dílei aceleia. Tocmai voia sè-si renoiésca puterile cu unu pocalu de punciu, când de odata unu semnalu alu clopotielulu íl conturbá.

— O dama s'a bolnavitu greu chiar acuma, — i dişe servitorulu, — unu domnu aştepta cu trasur'a si se róga sè binevoiesci a-lu însotí îndata.

Afara ploá în torinti. Doctorulu Worth erá necasítu, dar dupa cinci minute se presintă înaintea strainului, carele refusá iavitarea de a întrá în casa.

— Eu îlu priviamu ageru, sè me credeti, — di- cea mediculu când mai târdíu povestí istori'a acést'a, ceea ce facea cu predilectiune, — căci presupuneam, că aci zace unu misteriu. Pelerí'a lui erá trasa tare pe frunte, gulerulu rocului fu atátu de sus redicatu, încátu nu putui vedé nimicu mai multu, decátu niste mustetie negre si unu nasu de vulturu.

— Cine e dam'a acea? — întrebá doctorulu Worth, — ce-i lipsesce? De siguru nu e dintre pa- cientele mele.

— Sè nu perdemu din timpu, pentru Ddieu, — respunse strainulu, — avemu de a percurge cinci mi- luri într'unu timpu atátu de uritu. Pe cale îti voiui împartesí cele trebuitóre.

Mediculu se urcá în trasur'a eleganta, care în- data si plecá.

În totu cursulu caletoriei prin plóia si intune- recu, strainulu numai odata grai.

— Noi ne ducemu la castelulu Lyndilh, unde vei avé sè ajuti la unu casu de nascere. Unic'a mea rogare cătra dta este, sè nu împartesiesci nimenuia excursiunea acést'a. Serviciile dtale vor fi splendidu onorate.

Apoi domni o tacere profunda. Mirarea medi- cului nu-si gasi espressiune. Elu avea sè tréca pra- gulu unui castelu fantomaticu, sè védia o dama miste- riósa. Si pentru tóte aceste i se promitea unu onoraru splendidu, — dar cu adausulu, sè pastreze tacerea cea mai adâncá. Elu sè pastreze tacere, care în tóta viétí'a sa n'a avutu nici o aventura!

În torinti de plóia ajunsera ei la tiént'a caletor- iei. Unu momentu mai târdíu, mediculu condusu de strainulu, trecú prin mai multe odâi întunecóse, si în fine sosí la o usía încuiata.

— În acésta chilia vei aflá pe bolnav'a, dle doc- tor, — dişe seriosu strainulu. Apoi adause: Te rogu sè-ti dai tóta silinti'a, ea trebue sè scape.

Si cu aceste elu deschise usí'a, lasá pe medicu sè între, si éraşi o închise.

Mediculu se aflá acum într'o chilia mare si bol- tita; în mijloculu ei erá unu patu mare ascunsu cu perdele dese, cari mai multu semenau unui sarcofagu, de cătu unui patu de odihna, în caminu ardea focu, niste lumini de céra aruncau în întunericu radie de- bile si într'unu fotelu sídea o femeia beetrâna si coseá.

La díece si jumetate întrá doctorulu Worth în chilia, la dóue si jumetate esí elu d'acolo.

Acea femeia beetrâna tiénea acum în bratie unu baiatu. În decursulu acestui timpu mediculu nu ve- díuse faci'a pacientei. Perdelele dese o umbriau com- pletu, si-apoi si dèns'a cu voi'a isi ascundeá faci'a în perina. Ea parea a fi fórte tinera. Pe mân'a stânga lu- ciá unu ânelu de cununía, si unu peru bogatu blon- dinu o inundá cá unu velu de auru. Mai multu nu putú doctorulu sè védia.

Strainulu se preumblá în coridoru.

— E bine, ce-i? — întrebá elu repede când me- diculu esi.

— Considerându împregiurările, dam'a se afla

bine, ér baiatulu e cam atátu de mare cá o papusiá de céra.

— Traí-va ea?

— Cine? Amble sùnt fientie femeiesci.

— Se întielege de sine, cá mam'a, — respunse strainulu mâniosu.

— Bine îngrigita si cautata, ea se va reculege în curêndu; dar în privinti'a fetitiei am îndoieli. Cú tóte aceste înse, considerându capriigiulu naturalu si spiritulu contradicátoru alu secului ei, se póte cá si ea va traí. Voiui vedé mâne si —

— Îti multiamescu, dle doctoru, de ulteriórele visite; primesce, te rogu, onorarulu dtale, pe care cu- getu cá-lu vei aflá destulu de corespundietoru. Trasur- a mea te va duce acasa, si repetu cererea mea pen- tru tacerea referitóre la evenimentele acestei nopti.

Dupa o jumetate de óra mediculu sosí acasa. Oboselile de patru óre i-au adusu unu câstigu de cinci-díeci Guiné (bani englesi, 1 Guiné 10 $\frac{1}{2}$ fl. v. a.)

La patru-spre-díece dile locuitorii misteriosi ai castelului disparura éraşi si-lu lasara de nou fantóme- lor cavalerului ucisu si damei nebune.

Timpulu trecú.

Dupa doi ani éraşi se iví pe neaşteptate dom- nulu celu naltu cu dam'a aceea, cu econom'a si cu ser- vitorulu. Elu lasá pe acea dama în castelu si se ren- tórsa cu trenulu celu mai de aprópe la Londra.

Cine a fost si ce voiau? Sùnt óre totu acele per- sóne? Astfel de întrebări încordau atentiunea publica în Speckhaven.

Acést'a se întemplá cu dóue luni înainte de 25 martiu, în care dí Ulrich Mason statea meditându înaintea portii parcului.

Nimene nu aflase inca secretulu, nimene nu ve- díuse dam'a. O! de ar puté-o elu vedé!

O asemenea dorintia nutriá elu deja de multe ori fára efectu; acum înse parea cá aceea se va si realizá.

Din launtrulu portii se audí momentan unu sgomotu de trasura si niste voci:

— Mâna iute, Iosife, — dişe o femeia, — tre- nulu va sosí în curêndu si domnului nu-i place sè aştepte.

— Par cá eu nu asíu sci, — bombani surugiulu, — cá déca sosescu numai cu unu patrariu de minutu mai târdíu, elu injura cá unu pagánu. Îti spunu dtale, Mrs. Grimshaw, cá pe lângá tóta plat'a buna ce am, nu mai potu suferí multu aice. Newgate e unu para- disu pe lângá acest'a.

Sgomotulu cheiei îlu admoná pe Ulrich la pre- cautíune si se retrase înapoi'a unui zidu, de unde pu- tea priví tóte, fára a fi observatu.

O trasura usíóra esí de sub pórtá, éra sub pórtá statea o femeia beetrâna cu o cheia mare în mâna.

— Mai bine ia chei'a cu tine, Iosife, cá sè nu fiu sílita a vení jos. Am sè gatu cin'a, si timpulu e târdíu. Încuia dara pórt'a, si ia chei'a la tine!

Ea véri chei'a din afara si grabí prin alee spre casa.

— Eu am lasatu pórt'a mai de multe ori deschi- sa si nimica nu s'a întemplatu, — bombani Iosif, — cine s'ar si incumetá a întrá în acestu cuibu de clo- tiani, chiar sè fia totu deschisa?

(Va urmá.)

S A L O N U ?

Conversare cu cetitórele.

— *Activitate si passivitate.* —

Tóta famili'a sîdeea la dejunu. Erau numai trei la numeru : barbatulu, soçi'a si fiic'a lor. Nu vorbiau multu. Elu parea posomoritu, ea meditá, si fiic'a erá trista.

În fine dejunulu se terminá. Fiic'a se scolá dela mésa, esi din odaia, si parintii remasera singuri.

Atunci femeia își înaltá capulu, si privindu cu surisu spre barbatulu ei, începú :

— Iubite Alessandre, ce ti-i de esti asiá gânditoru ?

— Nimica, scump'a mea.

— Nu credu. Trebuie sè ai ceva secretu. Fii sinceru si spune-lu soçiiei tale !

— Dar n'am nimica. Me gândeam numai la activitatea séu passivitatea politica a Românilor.

— Las'o focului, politica ! Nu te mai necasi ! Vedi, eu tocmai voiam sè-ti facu o bucuria.

— Dóra s'a gasitu vr'o parthia pentru fiic'a nóstra ? !

— Încá nu, dar speru, cà în curêndu si dorintia acést'a a nóstra încá se va realisá.

— Dieu bine ar fi. Spesele cele multe ce le am cu ea, me ruinéza. Asta-iérna cincii baluri, în primavéra sîepte maialuri; dóue-spre-diece toalete, totu atâte si tîe ! Tóte aceste mi-au consumatu unu capitalu.

— Dar credu cà nu-ti pare reu. Càci tóte s'au facutu în interessulu fiicei nóstre, pentru fericirea ei. În timpulu de acuma parintii trebuie sè-si duca fiic'a în lume, déca voiescu sè remâna la înnaltîmea pozitîunii lor, si mai alesu déca dorescu cà tinerii s'o póta cunósce. Tóte aceste, firesce, cósta parale, càci nici eu nu me potu presintá în societati în niste toalete vechi.

— În câtu pentru acést'a, sîm de parerea, cà femeia care are o flica de maritu, n'ar trebui sè caute a escellá si dèns'a; ci ar face multu mai conveniabilu, déca s'ar retrage îmbracata mai simplu, lasându pe fiic'a sa a jocá rolulu primu.

— Sè me retragu ? Dar nu sîm eu încá totu tînera ? Au nu-mi dîcu toti, cà emulezu cu fiic'a mea ?

— Tocmai ast'a e gresiél'a, cà emulezi cu fiic'a ta. Prin purtarea ta înstrainezi pe toti tinerii dela ea, càci — vedîndu-te — ei se sparia, cà si dèns'a va fi cá mama-sa.

— Alessandre ! Dar ast'a e o insulta !

— Nu, iubit'a mea, ci numai vocea sinceritatii. Apoi mai este si alta cauza, pentru care nu potu aprobá procedur'a ta. Scii bine, cà vinitulu nostru nu este asiá de mare, cà sè putemu suportá aceste spese mari. Grâulu abiá e seceratu, dar pretiulu lui s'a spesitu încá la maialuri.

— Dar nu poti si tu sè iei în împrumutu de unde-va, cum facu si altii ?

— Cu percente mari, cari apoi sè ne ruineze cu deseversire ? Nu vedi exemple de ajunsu în giuru de noi ? Cati au cadîutu — prin astfel de împrumuturi — din starea activa la — passivitate !

— Bine, draga; dar déca nu te areti în lume,

déca nu faci nimica, déca nu esti activu — cum dîceti voi barbatii, cum poti pretinde cà lumea sè te cunósca ? cum poti sperá sè ai ceva folosu ?

— Póte cà nu voiu avé nici unu profitu, dar — remânêndu passivu — celu puçinu me voiu mângaiá, cà n'am prepaditu nimica din averea mea.

— Cu astfel de principiu nici odata nu-ti vei maritá fiic'a. În dílele nóstre e greu a gasi unu ginere, càci tinerimea nu pré voiesce sè se însóre. Mamele cu flice de maritu nu lasa cà sè tréca nici o ocaziune când fetele lor potu sè faca cunoscintia cu vr'unu tîneru de buna sperantia. Astfel dara m'am gânditu si eu sè oferimu fiicei nóstre érași o asemenea ocaziune.

— Érași ?

— Da. Vedi-o câtu este de palida, ea sufere, trebuie s'o ducemu la bái cà sè se recreeze. Acolo se afla tóte prietinele sale, acolo petrecu toti cunoscutii ei, acolo póte sè-si gasésca noroculu. Éta acést'a e bucuria ce voiam sè-ti anunciu.

— Bucuria ? Dar de unde vom luá paralele cà sè o putemu realisá ?

— Ori de unde, dar ast'a trebuie sè se faca.

— Dar nu e cu putintia.

— Déca ne iubesci, veti face.

— Ve iubescu, dar ...

— Nu primescu nici o contradicere.

În momentulu acést'a întrá fiic'a. Palida, cu ochii plecati în jos, tînêndu în mâna unu pachetu, se apropiá de tata-seu, si dîse :

— Iubite tata, la díu'a-ti onomastica ce vom serbá mâne, mi-am tînutu si eu de datoría a-ti gatí o suveniru.

Si apoi descoperindu pachetulu, continuá :

— Primesce dara în semnu de iubire acést'a caciula facuta de mân'a mea !

Si sarutându-i mân'a, predete caciul'a.

Chiar bine cà încheiá gratularea, càci ochii bieței copile se umplura de lacrimi, si ea cadîu în braçiele parintelui seu. Acést'a i sarutá fruntea, si adâncu emoționatu, i respunse :

— Íti multiamescu, iubit'a mea flica.

Într'aceste soçi'a si mam'a își șterse si ea lacrimile, si apropiându-se de barbatulu ei, dîse :

— Asiá dara, cà vom duce pe bun'a nóstra flica la bái ?

— Duce, — respunse elu. Cine ar puté resiste voue ? Voiu sînteti parlamentulu, eu ministrulu ; cauta sè me supunu. Voiu vinde recolt'a anului víitoru, sè ve potu dá parale. Vetii merge la bái. Dar bagati de séma, cà pré marea activitate în lúsu produce de multe ori passivitate financiara !

Iosif Vulecanu.

Ce e nou ?

Sciri personale. Principele de coróna Rudolf are sè sosésca dílele aceste la Praga, unde va petrece timpulu mai îndelungatu. — Br. Edelsheim-Gyulay a facutu în septemân'a trecuta inspectiune militara pe la Miscoltiu, rentorcêndu-se, a mersu la Marienbad, unde, se afla si soçi'a sa.

Armat'a româna si Dobrogea. De lânga Pitesci primimu aceste síre : „Românii va primí Dobrogea, protestându în contra retrocedării Basarabiei. S'au si luat mesuri militare pentru ocuparea Dobro-

gei. Acolo vor merge regimentele de linia nr. 3, 4, si 5, două batalioane de vênatori, unu regimentu de artileria, si se va formá regimentulu alu 5-le de artileria de acolo, carele va fi mutatu în Români'a. Capital'a Dobrogei va fi Badabag. Armat'a României se va organizá dupa pace la 150,000 de combatenti. Se vor formá 44 regimente de curcani, iera regimentele de linia se vor formá pe batalioane de Landwehr. Se vor mai formá înca 2 regimente de artileria, unu regimentu de cavaleria si 2 batalioane de vênatori. Acésta organizatia nu este înca publicata. Oficierii decurcani primescu monturu nou, si adeca dupa vechi'a uniforma a lui Mihaiu Bravulu : clabetiu cu péna si cocarda, tunica scurta si sínóre pe peptu, cisme si pantaloni albi cu sínóre vênete, cá si cavaleri'a teritoriala."

Dlu Ionu Bratianu rentorcându-se în sér'a de 4/16 julie dela palatulu Cotroceni, unde prândise la Domnitorulu, cãii birjarului se spariara si trassur'a se resturná în siantiu. Dlu Bratianu fu aruncatu peste trassura pe marginea drumului si isi loví capulu atátu de tare, încátu — greu ranitu — remase nemișcatu si fára cunoscintia. Apoi fu transportatu la doctorulu Davila, unde numai decátu se adunara mai multi medici si i detera ajutóarele necesarie. Nenorocirea acésta facú mare sensatiune în Bucuresci, multi cetatieni alergara a se informá, ênsusi Domnitorulu merse se védia pe dlu Bratianu, care se afla deja mai bine, de si are la capu o rana mare, prin care a perdutu multu sânge.

Nenorocirea dlui I. Bratianu a desteptatu víua interessare în tóte pártile. „Românulu“ ni spune, cá ministrulu de externe alu Rusiei a adressatu consululu rusescu din Bucuresci o telegrama, în care esprima pareri de reu din partea imperatului, pentru nenorocirea întêmplata, si cere informatiuni despre starea sanetátii dlui Bratianu. Asemene si comitele Andrassy a esprimatu parerea sa de reu si a rugatu pe consululu austriacu sê-lu însciintieze prin telegrafu despre starea dlui Braticnu. Mai multe alte persóne însemnate din strainetate au adressatu directu dlui Bratianu telegrame de felicitare pentru scaparea sa.

Poporatiunea romána a Dobrogei — scrie „Românulu“ — este nu numai cea mai culta, cea mai vivace, dar înca cea mai numerósa, în comparatiune cu fia-care din celelalte elemente de acolo : tatari, bulgari, circasiani, zaporojeni si greci. Sub raportulu etnograficu, prin urmare, Dobrogea apartine fára contestatiune náționalitátii române. Dela 1370 pâna dupa 1406 Dobrogea împreuna cu Silistria formá o parte integranta din possessiunile lui Mircea celu Mare si a predecesorilor sei, chiar dupa ce Bulgaria întréga cadíuse deja de multu sub jugulu otomanu. Turcii au cuceritu Dobrogea dela Români, nu dela altu cineva, de unde urméza, cá — la casu de licuidatiune — totu Românilor si numai Românilor trebuie sê se înnapoiésca.

Congressutu din Berlin a produsu o nemulțiamire generala. Greci'a — scrie „Românulu“ — stá gata sê se încaiere cu Turcia; Cret'a e totu în stare de revolta; Itali'a se agita si se revólta în contra ocupării insulei Cipru, guvernulu ei discuta déca n'ar trebui sê tramita flott'a la Trenta si regele este chia-

matu în mare graba la Roma din caus'a creșterii neincetate a agitatiunii în cestiunea Ciprului, cetatienii italieni se pregatescu a face demonstratiuni naintea ambasadei englese si guvernulu ia mesuri sê înlature scandalulu; în Engliter'a interpelările curgu în contra purtării dlor Beaconsfield si Salisbury; pe de alta parte, Turci'a tramite trupe numeróse la fruntari'a Greciei; Greci'a din parte-i arméza si amenintia; în Epiru si în Tesali'a rescóla nu se póte reprimá; în Creta macelurile se repeta mereu. Interesele italiene nu sânt satisfacute, ale Franciei nu sânt tînuté în séma, ale Greciei sânt nesocotite, ale României sânt batjocorite, si nici cele englese nu sânt indestulite. Ma nici rusii nu sânt multiamiti, cãci „Golos“ scrie : „Starea de lucruri înfiintata în Balcani nu póte fi privita cá o descâlcire, ci din potriava mai multu cá o încâlcire“ Frumosu spectacolu de pace!

✕ **Pentru ranitii din Români'a** s'a facutu o colecta si în comun a Siclaú din comitatulu Aradu. Colect'a s'a adunatu prin dn'a Elisa Polisiu, dsior'a Ecaterina Codreanu, si dlu Nicolau Codreanu. Contributorii au fost : N. Polisiu, E. Polisiu, I. Tripa, N. Serbanu câte 1 fl., I. Honoi 50 cr., D. Mornaila, A. Vostinariu, G. Serbanu, N. Codrianu, I. Danu, D. Codrianu, I. Codrianu, C. Codrianu, A. Codrianu, D. Cavcianu, N. N. Codrianu câte 1 fl., G. Sfetu, T. Tiu-cudeanu, G. Serbanu, E. Russu, I. Delimanu, I. Murgu, D. Urcanu, T. Codrianu, D. Codrianu, G. Codrianu, A. Codrianu, A. Drautiianu, I. Danu, F. Danu, N. Codrianu, A. Cornea, S. Kohn, G. Serbanu câte 50 cr., F. Codrianu, V. Codrianu, I. Codrianu, M. Codrianu, M. Engel, H. Czeizler câte 1 fl. G. Stana, I. Meser câte 30 cr., I. Mihutiu 20 cr. S. Farkas 2 fl. Sum'a 33 fl. 60 cr. si 7½ chilo scame de ds. Ecaterina Codreanu, ceea ce s'a si espedatu principelui Ghica în Bucuresci.

Sciri merunte. De lângá Pitesci ni se scrie, cá pe acolo recolt'a este cam peste totu multiamitóre; numai prune vor fi fórté puține; omidele au facutu pagube mari. — Corpurile legiuitóre ale României s'au închisu la 5/17 l. c. prin unu mesagiu domnescu. — Jidovii în Russi'a sânt mai reu tratati decátu ori unde în lume, cu tóte aceste nu cutéza sê se plânga. De curêndu la Kalish si în giuru s'a facutu o rescóla în contra lor. Multi au fost macelariti pe strade, femei si copii, cas'a rabinului si sinagog'a au fost derimate. — Candidatii la tronulu Bulgariei sânt : principele de Battenberg, Aleco pasia si tinerulu Voghride, fiulu fostului caimacanu alu Moldovei. — În Australia se va tîné la 1880 espositiune internatiionala, așteptându-se mai cu séma participarea Franciei si Germaniei.

Mai nou.

✕ Conferint'a din Sibíiu a alegatorilor români din Transilvania, tînutá la 20 si 21 l. c., a decisu cu majoritate de 8 voturi, cá Români din Transilvania sê remána si de-acuma înainte în *passivitate* față de alegerile pentru diet'a Ungariei.

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru : **IOSIFU VULCANU.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi în Pest'a. 1878. Calea tierei nr. 39.